

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 261.

Elleve Session.

72de Møde.

Lovsdagen den 24de Marts Kl. 1.

(Fortsat.)

Tsberning (fortsat): Jeg kan vel be-
grube, at man vil fastholde Paragraffen, saa-
ledes som den staaer i Værnepligtsloven af
1849, sjsjndt jeg ikke troer, at det er hensigts-
mæssigt; men man kan paa ingen Maade ind-
vilge i, at man gaar eet Skridt udenfor og
søger at skaffe den vilkaarlige Myndighed end-
nu større Indflydelse, end den muligviis kunde
forstaae sig i Henhold til Loven af 1849.
Som § 30 er affattet i Værnepligtsloven af
1849, kan den administrative Myndighed ind-
kalde det Forstærkningsmandskab, som ikke har
været øvet eengang til en Exerceerskole af 70
Dage. Men ikke Mere. Skal dette Mand-
skab bruges yderligere, saa maa der udgaae en
Udskrivningslov ligesaaet herfor som en Ud-
skrivningslov for Mandstabet i det Hele taget.
Vilde det nu ikke være langt naturligere at
opstille denne Bestemmelse klart og simpelt i
Værnepligtsloven og gjøre det tydeligt for en-
hver Mand, at Betingelserne for det Mand-
skab, som bliver udfrevet til Hæren og ind-
øvet, men ikke overført til Forstærkningen, ere
følgende: at det er bundet til Hæren for 4
Aar, i hvilken Tid det staaer aldeles til den
administrative Myndigheds Raadighed; dernæst
4 Aar, hvori det i eet Aars Ovelsestid staaer
til den administrative Myndigheds frie Raad-
ighed og forøvrigt til Statsmyndighedens
Raadighed, naar der er erklæret Krig eller

ventes Krig — hvad jo kommer ud paa det
Samme — det kan være muligt, at det er
bedre at sige under overordentlige Omstændig-
heder; det er Statsmyndigheden, der i saa Til-
fælde har Afgjørelsen; her er ikke Spørgsmaal
om Lov, men om den ministerielle Myndighed,
den Kongelige Myndighed. — Vi komme for
det Treble til det Mandskab, som af selve
Krigsbestyrelsen er anerkjendt for ikke fornø-
dent til at danne den Afdeling af Hæren, som
bestaaer af Linie og Krigsreserve, men som er
fornødent i yderligere Trang, for at kunne ud-
fylde de Pladser, som den øvrige Befolkning
ikke er istand til at kunne udfylde. For dette
Mandskab er det, at Udvalgets Fleertal tilsigter
den Betingelse, at det kun kan kaldes under
Vaaben i Henhold til Lov. Alle Love, som
kalde under Vaaben, udgaae fra Monarchiet,
derom kan aldeles ingen Tvivl være; og den
foreslaaede Bestemmelse siger: den Mand af
Forstærkningen, som ikke bliver kaldet ved en
Lov, behøver ikke at møde — men naar Loven
er gaaet ud fra Monarchiet, saa er denne Be-
tingelse indtraadt, og saa see vi, at Paragraffen
er affattet saaledes, at den stiller ham paa lige
Fod med alt det øvrige værnepligtige Mand-
skab i Kongeriget og i hele Staten. Deri lig-
ger ikke noget Indskrænkende for Statsmyndig-
heden i Monarchiet, der er, om man vil,
en Indskrænkning for den administrative Myndig-
hed ligeoverfor den Udvidelse af Magten,
man har villet tilvende sig gennem § 34. For-
andringerne i Udtrykkene af § 34, sammenlig-
net med Værnepligtsloven, vise tydeligt den Bet,
man vil gaar, at man nemlig vil gjøre den
vilkaarlige Anvendelse af Mandstabet større, og